

POESIA



RECONCILIACIÓ

Fins que veié ja madura la nit
en mil carrolls de meditat delit
que inflava un rude most impacient,
callà l'amant porfidiosament.
Però llavors, sortint del seu tumult
com un sentit del vers on és ocult,
parlà de sobte: "Oh cor, oh membres gerds,
submarina dolçor dels ulls oferts!,
empleneu-vos de mi. Tot és pregon
ara i actiu: la bellesa en el món,
la melangia en l'amorós romeu
i en l'impossible del meus somnis Déu.
Per retrobar la teva veritat,
amor, confon-te amb mi, que t'he pensat
pura com la més pura solitud
de la llum que et sosté, i que t'he volgut,
més enllà del sospir i de l'instant,
simple com el meu foc, i canviant
sols com ho són els batecs de l'estel

N.º 19



que un jurament atura sobre el cel.
 Dona, és cert com la sang l'obscur acord,
 més dolç que sola vida o sola mort,
 del cos en l'honra viva del seu pler
 i l'ànima morent del seu saber;
 l'ànima en els meus ulls i en el teu flanc:
 del que ella sap és més feliç la sang.
 Mística suma, oh necessari freu!
 Ens cal passar-lo: el nostre vent és Déu."
 Digué l'amant; i el taciturn, l'astral
 ultramar de la nit intemporal
 acollí en sa ribera, navegants
 reials i alhora nàufrags expirants,
 un home i una dona; a verge flor
 de l'amorosa onada sense so,
 jagueren fosos; fins que l'àngel trist
 de les aurores, blanc servent no vist,
 amb dolces mans el llaç d'oblit trencà;
 i van mirar-se, l'una l'altre clar,
 l'un a l'altre van néixer, drets i nus.
 El món dormia encara en son ahir confús.

CARLES RIBA

QUÈ ÉS SURREALISME?

Em dispenso a tornar a casa; Nadjà m'acompanya amb taxi. Restem una estona silenciosos; després ella em tuteja bruscament: «Un joc: Digues alguna cosa. Tanca els ulls i digues alguna cosa. No importa: una xifra, un nom. D'aquesta manera (ella tanca els ulls): Dues, dues què? Dues dones. Com són, aquestes dones? Van negres. On són? En un parc... I després, què fan? Va, és tan fàcil, per què no vols jugar? Doncs bè; jo, és així que em parlo quan estic sola, que em conto tota mena d'històries... I no solament vanes històries: és àhduc enterament d'aquesta manera que visc.»

¿Hom no toca aquí al límit extrem de l'aspiració surrealista, a la seva més forta idea límit?

ANDRÉ BRETON

PARLA LA JOIA ABANS DEL POEMA

Tenebra et donaré si vols tenebra,
carn de la carn, alè de l'esperit.
La set t'apagarà el meu bes de gebre,
i el cansament dels ulls, la meva nit.

Serà un son reposat, repòs de llebre,
somni de verdes herbes vora el pit
i sang no sacsejada per la febre,
mentre l'ossada verge vetlla el crit.

Salvatge en la més alta arquitectura,
clavat a terra i cobejós del salt,
deixaràs en la pols la petja dura.

Àvid de viure i no abastat pel mal,
sabràs entre els silencis el que val
el fruit intacte que el teu pols madura.

PRIMER DE TOT

No saps qui sóc, noia amarga,
i em menes?

Em menes al teu cor tota segura,
i jo duc les espases amagades.
Vindré al teu claustre sota la boirada,
beuré les seves fonts, seré un silenci.
Oh set que em dóna l'aire mentre passa!
Deixa'm cridar el meu goig en la tenebra,
deixa'm trencar en la pedra les espases!
I demà serà Mai o serà Sempre.

No saps qui sóc, noia amarga,
i em menes?

JOAN TRIADÚ

EL BURG AL·LUCINAT

Aquell col·legi era bastit sobre un vell laberint.

I fou creat per la pedra aïrada d'un déu una nit estival que en el temps va adormir-se.

I tenia diverses entrades i tenia una sola sortida.

Aquell col·legi aplegava en els seus severíssims recers de saviesa tots els nois de la ronca ciutat. I cada matí, prement dessota les blanques aixelles un tou de cera rosada, oraven a Ícar, senyor de les fugues difícils, dels còsmics desastres.

I eren els llibres com unes grans ales esteses.

I la testa dels mestres lluïa, fulgent com un sol.

I a les parets s'estenia un pèlag immens i puríssim.

I una ronca remor de ressaques i batre d'onades sorgia del cor amagat de les taules d'escriure, com petites caixetes de música tocadres per les vagues manetes dels àngels antics, precursors maleïts de tants Ícars com foren...

...i Déu des del cim de les altes estades vigila, medita i espera, ratllant el silenci amb confuses paraules rabents.

JOAN BARAT

Edició numerada de cent exemplars en paper de fil Guarro.

Exemplar N.º **88**